

Sygn. akt IV CSK 87/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa B. M. i W. M.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda W. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód W. M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 października 2018 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażąco błędną wykładnię i niezastosowanie przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego oraz rażące naruszenie przepisów postępowania, przy czym skarżący wskazał przykładowo kilka szczegółowych przyczyn oczywistej

zasadności skargi kasacyjnej tj. błędne przyjęcie, że zlikwidowanie dokumentów związanych z udzieleniem i spłata kredytu nie stanowią zdarzenia, wskutek czego, zobowiązanie nie może być egzekwowane; błędne przyjęcie, że wyciąg z ksiąg bankowych stanowi dokument urzędowy; przez błędne uznanie, iż kredytobiorcy nie są konsumentami; przez błędne uznanie, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. sygn. P 7/9 nie ma zastosowania do powoda; przez błędne przyjęcie, że dowody dotyczące pożyczek, kredytów, roszczeń dochodzonych w postępowaniu cywilnym lub objętych postępowaniem karnym mogą zostać zlikwidowane przez P. trakcie trwania tych postępowań w sytuacji, gdy przepis pozwala na likwidację po okresie 5 lat od początku roku następującego po roku obrotowym, w którym operacje, transakcje i postępowania zostały prawomocnie zakończone.

Poza tym, zdaniem skarżącego w sprawie wystąpiły istotne zagadnienia szczegółowo przytoczone w skardze kasacyjnej.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba zważyć, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08,

nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wnoszący skargę kasacyjną nie wykazał w oddzielnym wywodzie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powtórzył jedynie swoje zarzuty wskazując jakich uchybień, jego zdaniem, dopuścił się Sąd drugiej instancji Pominął, że do każdej z opisanych przez powoda okoliczności odniósł się Sąd Apelacyjny i wyjaśnił dlaczego zajął odmienne stanowisko niż to, które prezentuje powód. Dotyczy to kwestii spłaty zadłużenia ocenionej w sprawie I C (...) w kontekście zarzutu zniszczenia dokumentów przez pozwanych Bank, wpływu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (sygn. akt P (...)) na postępowanie w sprawie z powództwa opozycyjnego zwłaszcza w kontekście możliwości powoływania się w tym postępowaniu na zdarzenia sprzed wydania tytułu egzekucyjnego będącego orzeczeniem sądu. Dlatego przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania okoliczności nie dają podstaw do uznania, iż skarga kasacyjna powoda jest oczywiście uzasadniona w przytoczonym wyżej rozumieniu.

W związku z powołaniem się przez powoda na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw należy uwzględnić, iż wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga nie tylko precyzyjnego sformułowania ale także wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek przedsądu, a ponadto stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.).

Skarżący nie sprostął przedstawionym wyżej wymaganiom, ograniczył się jedynie do sformułowania pytań prawnych bez wyjaśnienia jakie argumenty, których nie uwzględnił Sąd drugiej instancji mogły prowadzić do rozbieżnych ocen prawnych. Te wyjaśnienia, które podlegają ocenie na etapie przedsądu, powinny zostać zamieszczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie może ich zastąpić uzasadnienie podstaw kasacyjnych, które podlegają ocenie na następnym etapie postępowania, po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W podsumowaniu należy uznać, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98, 99 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.